

### [Aksel Larsen.]

Hartvig Frisch har brugt megen Tid og meget Blæk til at bevise, at Staten overhovedet ikke kan yde mere til den sociale Forsorg, saa vil Skatteskruen gaa over Gevind, Opsparingen lammes og Erhvervene komme ud for Vanskeligheder. Jeg er ikke sikker paa andet, end at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch nok vil revidere sin Opfattelse, naar han gør sig bekendt med en Beslutning fra Tobaksarbejdernes Arbejdsløshedskasses Delegeretmøde, hvori henstilles til Regeringen,

„at der snarest foretages en Ændring i Lov om Arbejdsløshedsforsikringen § 15, saa at der igen gives arbejdsløse, der oppebærer forsikringsmæssig Understøttelse, Ret til at modtage Huslejhjælp fra Kommunerne, som det tidligere var Tilfældet ved Hjelpekasserne.“

Endelig vil jeg henstille, at man ikke putter en Henvendelse fra Metalarbejdernes Arbejdsløshedskasses Delegeretmøde i Papirkurven, en Henstilling om, at ydet Kommunchjælp ikke kræves tilbagebetalt af Laantagere, der kun oppebærer en i Faget almindelig Løn.

Det var Arbejdsløshedskasserne og Spørgsmaalet om de arbejdsløse.

Saa vil jeg erindre om, at vi dels har gjort os til Talsmand for, dels stillet konkret Forslag om, at man skulde yde Retfærdighed mod Statstjenestemændene og fylde det saakaldte Madsen-Mygdal-Hul. Vort Forslag blev puttet i Statsministerens Papirkurv. Jeg haaber ikke, at man vil sende en Resolution fra Jernbanemændenes Kongres samme Vej, en Resolution, hvori det henstilles til Hovedbestyrelsen at fremsætte Krav om en Lønningslovsrevision.

Ganske vist har, som sagt, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch efter egen Mening dokumenteret, at Staten kan ikke opfylde alle disse Kræv. Men da det ærede Medlem dokumenterede det, var Kravene fremsat af os. Nu er de fremsat af de faglige Kongresser, og forhaabentlig har det en gavnlig Indflydelse paa det ærede Medlems Opfattelse. Jeg siger ikke dette i ond Mening; men man har jo set, at Folk forandrer Opfattelse.

Hvis jeg ikke husker meget fejl, var det i April, det ærede Medlem skrev sine Kronikker i den socialdemokratiske Presse, hvori han beviste, at hvis man forlangte mere Skat til Bestridelse af de sociale Udgifter, vilde Opsparingen standse, Erhvervslivet lammes og Skatteskruen gaa over Gevind. I Maj holdt Statsministeren en Tale i Radioen, og i denne Radiotale gav

Statsministeren en Række interessante Oplysninger. Han oplyste, at Aktieselskabernes Indkomst i Procent af Aktiekapitalen i 1929 var 12,9 i Gennemsnit, at den i 1932 var faldet til 7,9 pO., men i 1934 var naaet op til 13,9 og i 1935 til 15,5. Altsaa, allerede i 1935 var den betydeligt højere end i Industriens gyldne Aar 1929, og Statsministeren sagde meget rigtigt, at det tydede jo ikke paa, at Erhvervslivet var ved at knuges til Jorden under den tyngende Skattebyrde.

Statsministeren oplyste endvidere, at Aktieselskabernes samlede Indkomst, som i 1932 var 162 Mill. Kr., 4 Aar senere var vokset til omtrent det dobbelte, nemlig 295 Mill. Kr. Saa vendte han sig mod Paastanden om, at Skatteskruen var ved at gaa over Gevind, at Opsparingen standses, at Erhvervslivet lammes paa Grund af de høje Skatter, og sagde: Det passer ikke. Han dokumenterede, at Beskatningen procentvis aldeles ikke er højere i 1938 under Regeringen Stauning, end den var i 1923—24 under Regeringen Neergaard. Endelig meddelte han, at Skattevæsenets Formuestatistik viser, at Formueejernes samlede Formue paa 4 Aar, fra 1932 til 1936, er vokset med over 1 Milliard, fra 7 952 Mill. Kr. til 8 984 Mill. Kr.

Ja, skulde de omtalte Resolutioner fra de faglige Kongresser og Delegeretmøder ikke have den tilstrækkelige Virkning paa Socialdemokratiets ærede Ordfører, haaber jeg, at denne haandfaste Polemik fra en Statsministers Side mod hans Kronikker ikke vil være uden Virkning.

I øvrigt vil jeg sige, at naar man taler om Samling, maa man gøre sig klart, at Samlingen skal have et Formaal, nemlig Handling mod Krisen, Handling, der forbedrer Befolkningens Levevilkaar, ellers er den virkningsløs. Hvis man vil styrke indadtil for at have større Chance for at klare sig udadtil, saa maa man gøre noget for at forbedre Tilstandene herhjemme og derved imødegaa den voksende Utilfredshed, Mistillid og Opløsning i Befolkningen.

Dér er det naturligvis ganske rigtigt, at det er af væsentlig Betydning, at man bekæmper Arbejdsløsheden. En 3 Ugers Tid før Rigsdagen traadte sammen, talte Statsministeren — jeg tror, det var et Sted paa Sjælland — og erklærede, at man kunde være ganske rolig: Planerne for Arbejdsløshedens Bekæmpelse var udarbejdet, Kritikerne skulde blive stillet over for dem, Rigsdagen skulde blive stillet over for sit Ansvar, naar den traadte sammen. Der var Grund til at nære meget store Forventnin-